

PHẦN 4

Với một chút lo âu, đến sáu giờ chiều Lacey điện thoại cho Isabelle Waring. Nàng cảm thấy nhẹ người khi nhận thấy bà ta đã bình tĩnh trở lại.

- Bây giờ cô có thể đến được rồi.- Bà nói với Lacey như thế.- chúng ta sẽ nói về chuyện đó, nhưng dù cho tôi không bán căn hộ, tôi cũng không thể nào rời ngay khỏi nơi đây được. Có một điều gì đó hết sức đáng lo ngại trong cuốn nhật ký của Heather, và có thể nó mang một ý nghĩa nào đấy.

- Tôi sẽ đến đó vào lúc bảy giờ,- Lacey trả lời.

- Xin cô đừng thất hẹn với tôi nhé! Vì tôi muốn đưa cho cô coi những gì tôi vừa khám phá được. Cô hãy vào nhà bằng cái chìa khoá riêng của cô, tôi sẽ chờ cô trong phòng đọc sách nhỏ trên lầu.

Rick khi đi ngang qua phòng làm việc của Lacey, nhận thấy vẻ bối rối của cô, mới bước vào và ngồi xuống ghế.

- Có vấn đề gì thế?

- Cũng khá nghiêm trọng đấy. Cô mới tả lại cho anh biết thái độ của bà Isabelle Waring và nỗi lo sợ của cô về sự bất thành trong vụ mua bán này.

- Có thể nào làm cho bà ta thay đổi ý kiến được không?- Anh sốt sắng hỏi.

Lacey thấy mặt anh ta trở nên trầm ngâm, biểu lộ sự lo âu mà cô chắc là bà Waring và cô không phải là nguyên nhân của sự việc. Công ty Parker& Parker sẽ mất đi một khoản lợi tức đáng kể nếu Caldwell không mua được căn hộ đó. Đó mới chính là điều làm cho anh ta lo lắng.

Cô đứng lên, định lấy áo vét của mình. Hồi chiều nay, trời cũng khá mát mẻ nhưng dự báo thời tiết cho biết là nhiệt độ có thể hạ thấp xuống một cách đột ngột vào lúc tối.

- Chúng ta hãy chờ xem sao!- Cô trầm nghĩ.

- Cô đi đó à? Nhưng tôi cứ nghĩ là cô có hẹn với bà ta lúc bảy giờ kia mà.

- Tôi sẽ quốc bộ đến đó và trên đường tôi sẽ uống một tách cà phê. Tôi muốn sắp xếp lại các lý lẽ của tôi cho thật vững chắc.- cô đáp lại,- thôi hẹn gặp lại sau nghe Rick.

- o O o - Cô đến trước hai mươi phút, nhưng quyết định vẫn cứ lên đó như thường. Patrick người gác cửa đang bận tay với một vụ giao hàng. Anh ta mỉm cười với cô và ra hiệu cho cô đến thẳng cầu thang máy.

Chính ngay lúc cô mở cửa và gọi tên Isabelle thì cô nghe được tiếng la và tiếng súng nổ. Trong một giây đồng hồ cô đứng im và bản năng sinh tồn bắt cô đóng cửa lại để chui vào trốn trong ngăn tủ quần áo trước khi Caldwell chạy xuống cầu thang và phóng người trong hành lang với khẩu súng trên tay và cặp hồ sơ bằng da được kẹp trong nách.

Sau đó, cô tự hỏi không biết cô đã nghe hay tưởng chừng đã nghe được tiếng nói của người cha mình vang lên trong đầu: “Hãy đóng cửa lại đi Lacey! Đừng để cho hắn vào được trong phòng”. Có phải chính ông đã cho cô cái sức mạnh cần thiết để nắm giữ cánh cửa và gài chốt lại trong khi Caldwell cố hết sức mình mở nó ra.

Cô tựa người vào thành cửa, nghe tiếng chìa khoá được tra vào ổ, nhớ lại ánh mắt sát nhân màu xanh kia trong lúc hai người đang đối mặt nhau.

Isabelle!

Phải báo cho cảnh sát mới được... phải tìm sự cứu cứu của một ai đó.

Với bước đi loạng choạng, cô đi lên cầu thang xoắn ốc, băng ngang qua phòng đọc sách nhỏ được trang trí với các màu mận và ngà, bước vào trong phòng để thấy Isabelle nằm vắt ngang trên giường. Máu chảy lênh láng trên sàn nhà.

Isabelle vẫn còn nhúc nhích, cổ lòi từ dưới cái gối ra một xấp giấy dính đầy máu.

Lacey muốn nói với bà là cô sẽ chạy đi tìm người cấp cứu... rằng mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi... nhưng Isabelle cố hết sức mình để nói “Lacey... đưa.. cuốn nhật ký...cho ba của nó.” Bà nói như muốn nghẹt thở, cố tìm cho được hơi để thở “Chỉ đưa cho ông ấy mà thôi...chỉ một mình ông ấy thôi. Cô đã đọc cho ông ấy... Đưa cho ông ấy xem... nơi mà...” Giọng của bà yếu quá rồi. Bà đang cố ngóp một ít không khí, như muốn đẩy lùi thần chết. Mắt của bà trở nên đục và Lacey quỳ xuống cạnh bà. Còn lại chút sức tàn của mình, Isabelle bóp tay cô: “Cô hãy thề đi... tôi van xin cô... Hãy nói với ông ấy là...!”

- Tôi thề với bà đó Isabelle, tôi xin thề với bà- Lacey trả lời bằng một giọng chìm trong tiếng nấc.

Bỗng nhiên bàn tay cô được buông lỏng ra và cô biết là bà Isabelle đã chết rồi.

- Khá chưa Lacey?

- Tôi nghĩ là đỡ hơn rồi đấy.

Cô đang ở trong phòng đọc sách, ngồi trong một ghế bành đối diện với bàn làm việc mà Isabelle đã ngồi cách đây vài giờ mà thôi, đầu cúi xuống cặp hồ sơ.

Curtis Caldwell đã lấy nó đi rồi. Khi nghe tiếng của cô có lẽ hẳn đã chụp lấy nó mà không biết là Isabelle đã rút ra vài trang và dù cho bà không xem nó kỹ nhưng chúng có vẻ khá nhiều đấy.

Những trang giấy mà cô lược được trong phòng, giờ đây đang nằm gọn trong cặp da của cô. Isabelle đã bắt cô thề là chỉ đưa các thứ này cho bố Heather và chỉ một mình ông ấy mà thôi. Bà muốn chỉ cho cô xem một cái gì đó khá đặc biệt trong cuốn nhật ký để lại. Nhưng mà cái gì mới được? Cô có cần phải khai điều này với cảnh sát không?

- Lacey, cô hãy uống một ít cà phê đi, cô đang cần đến nó.

Ngồi xôm bên cạnh, Rick đưa cho cô một cái tách đang bốc khói. Anh ta vừa giải thích cho các viên thanh tra cảnh sát rằng anh ta không hề nghi ngờ cú điện thoại của người đàn ông tự xưng thuộc phòng luật sư Keller, Roland & Smythe, cho biết là hẳn sẽ rời bang Texas để đến làm việc lại New York.

- Chúng tôi đã có rất nhiều vụ làm ăn với văn phòng luật sư này, - anh cho biết. - Vì thế tôi nghĩ là không cần phải gọi lại để xác minh.

- Và cô có chắc là cô thấy chính ông Caldwell đã chạy ra khỏi căn hộ này không, cô Farrell?

Người lớn tuổi nhất trong hai viên thanh tra, vào khoảng năm mươi tuổi, dáng mập mạp nhưng rất lanh lợi. Lacey thầm nghĩ, cô để cho đầu óc mình mông lung. Ông ấy giống người diễn viên, bạn của bố mình ấy mà, người đóng vai bố trong vở kịch My fair lady. Ông ấy hát bài Get me To The Church On Time. Không nhớ ông đó tên gì nữa?

- Sao cô Farrell?- Giọng của ông thanh tra già có vẻ sốt ruột.

Lacey trở về với thực tại. Ông thanh tra Ed Sloane- đó là tên của ông ấy- cô nhớ lại được cái tên của viên thanh tra nhưng không tài nào nhớ được cái tên của người diễn viên kia. Nhưng ông ấy đã hỏi mình gì thế nhỉ? Ở phải rồi. Curtis Caldwell có phải là người đàn ông mà mình thấy chạy ra từ căn phòng của Isabelle không?

- Tôi chắc chắn là ông ấy, - cô trả lời. - Ông ta cầm một khẩu súng và kẹp một cặp hồ sơ bằng da trong nách.

Lacey muốn tát cho mình một cái quá đi thôi! Cô đã đề cập đến cuốn nhật ký, cô phải suy nghĩ cho thật kỹ trước khi trả lời mới được.

- Cặp hồ sơ bằng da à?- Giọng của viên thanh tra trở nên đanh thép.- Cặp hồ sơ gì thế? Đây là lần đầu tiên cô nói đến vật này đây.

Lacey thờ dãi.

- Tôi không biết nữa. Cái đó nằm mở trên bàn làm việc của Isabelle lúc trưa nay. Loại cặp hồ sơ được gài bằng một sợi dây kéo. Isabelle đang đọc cái gì đó có trong đó khi chúng tôi bước vào trong phòng.

Đúng ra cô cũng phải nói đến các trang giấy có trong cặp hồ sơ mà Caldwell đã lấy đi. Tái ao cô lại bỏ qua các thứ đó chứ? Chỉ đơn giản là vì cô đã thề với Isabelle rằng cô sẽ đưa các thứ đó cho bố của Heather. Isabelle đã cố đấu tranh trên mạng sống của mình để bắt Lacey hứa cho bằng được. Cô không thể nào nuốt lời thề kia được...

Bất ngờ các ngón chân cô phát run lên. Cô cố hết sức để kèm chúng lại, cô đè hai bàn tay lên đầu gối nhưng cơn run còn mạnh thêm lên.

- Tôi nghĩ là chúng ta cần phải gọi bác sĩ cho cô mới được, cô Farrell à, - ông Sloane nói.

- Tôi chỉ muốn về nhà mà thôi.- Lacey thì thầm. – Tôi van xin các ông, các ông hãy cho phép tôi về nhà đi.

Cô nhìn thấy Rick thì thầm cái gì đó với viên thanh tra để cô không nghe được. Cô mới chà hai bàn tay vào lòng bàn tay cô nhót nhọt. Cô nhìn xuống và la toáng lên. Cô không biết hai bàn tay cô dính đầy máu của Isabelle.

- Ông Parker sẽ đưa cô về nhà,- viên thanh tra báo với cô.- Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại, sau khi cô đã nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Lacey có cảm tưởng là ông nói lớn tiếng lắm. Mà có đúng là lớn tiếng không? chỉ tại vì cô nghe có mỗi tiếng hét của Isabelle “Không...”.

Xác của Isabelle còn nằm trên giường không, trong tư thế cong queo tại chỗ cũ?- Lacey tự hỏi.

Lacey cảm thấy người ta nhắc hai tay cô để dìu đi.

- Thôi đi nào Lacey,- Rick nói.

Ngoan ngoãn Lacey đứng lên, để cho người ta dìu ra cửa, sau đó đi xuống dưới nhà. Lúc trưa này, Curtis Caldwell còn đứng tại nơi cửa ra vào. Hắn nghe Isabelle nói là bà không muốn bán căn hộ nữa.

- Ông ấy không đứng chờ tại phòng khách,- cô nói.

- Ai vậy?- Rick hỏi.

Lacey không trả lời. Bỗng nhiên cô nhớ đến cái cặp hồ sơ của mình. Cái cặp mà cô đã nhét các trang của cuốn nhật ký.

Cô nhớ đến sự tiếp xúc với các tờ giấy trong bàn tay cô, các tờ giấy bị vò và nhầy nhụa đỏ. Đó là lý do tại sao tay cô dính đầy máu. Thanh tra Sloane hỏi cô có đụng đến người Isabelle không.

Có thể tại vì ông thấy trên tay cô dính đầy máu, cũng có thể là cặp da của cô cũng thế. Lacey trong khoảng khắc đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Nếu cô nhờ Rick đi lấy cái cặp đó trong ngăn tủ, anh ta sẽ thấy vết máu dính nơi tay xách. Vì thế cô buộc lòng phải tự mình đi lấy nó, cố làm việc đó mà không ai biết hết.

Đèn flash chớp lia lịa. Có rất nhiều người đang lảng xảng tại đây. Họ chụp hình, tìm lấy các dấu tay, rắc bột trên các bàn. Isabelle chắc sẽ không bằng lòng với việc đó đâu, Lacey nghĩ thầm, vì bà ta là một người ngăn nắp.

Cô đứng nơi chân cầu thang, ngược mắt nhìn lên tầng trên. Isabelle còn nằm trên đó không? Người ta có che cái xác của bà lại chưa?

Tay của Rick choàng thật chắc quanh người cô.

- Thôi chúng ta đi đi Lacey,- anh ta nói trong khi đẩy cô bước ra cửa.

- Họ đi lại ngăn tủ, nơi cô đã bỏ cái cặp da của mình. Lacey tự nhủ là không được để cho anh ta giúp mình lấy nó lại. Lách người ra, cô mở cánh cửa và nắm lấy cái cặp da bằng tay trái.

- Cô đưa đây tôi cầm dùm cho,- Rick bảo cô như thế.

Không cần nhắc, cô tì người vào anh ta, buộc anh ta phải dìu cô trong khi tay cô vẫn nắm chặt cái cặp.

- Lacey, tôi sẽ đưa cô về,- Rick hứa với cô.

Cô có cảm tưởng là mọi người đang nhìn cô, thấy bàn tay dính đầy máu của cô. Một tên trộm có thể nào có được cái cảm nghĩ đó không? Hãy trở lại đi Lacey. Đưa cho họ các tờ giấy của cuốn nhật ký đó đi, cô không có quyền đem chúng đi, một giọng trong nội tâm bảo cô như thế.

Chính máu của Isabelle dính trên các trang giấy đỏ. Tôi cũng không có quyền đưa chúng ra, cô thầm nghĩ trong nỗi tuyệt vọng.

Khi họ ra đến hành lang, một viên cảnh sát trẻ tiến đến trước mặt họ nói.

- Tôi sẽ đưa cô về bằng xe, cô Farrell à. Thanh tra Sloane muốn thấy cô về đến nhà thật an toàn.

- o O o -

Căn hộ của Lacey nằm trên đại lộ East End, ở ngang tầm với đường 79. Khi họ về đến đó, Rick muốn lên phòng cô, nhưng cô từ chối.

- Tôi sẽ đi nghỉ ngay bây giờ, cô báo cho anh ta và lắc đầu quày quẩy khi anh bảo rằng cô không được ở một mình như thế này.

Rốt cuộc thì anh cũng phải nhượng bộ.

- Thôi, tôi sẽ gọi cho cô vào sáng sớm mai vậy,- anh hứa.

Cô ở tận trên tầng bảy và chỉ có một mình cô trong thang máy lúc lên, làm cho cô cảm tưởng nó lâu đến vô tận. Cái hành lang làm cho cô nhớ lại khoảnh khắc đến căn hộ của Isabelle, cô ngó dáo dác với ánh mắt sợ sệt, rồi bước đi cho thật lẹ.

Một khi vô được trong nhà, cô liền nhét cái cặp dưới ghế dài. Các cửa sổ nhìn xuống East River. Lacey đứng thật lâu trước một cửa đó, ngắm nhìn các ngọn đèn phản chiếu trên mặt nước. Mặc cho mình đang run rẩy, cô vẫn mở cửa sổ ra hít một hơi thật dài cái không khí mát mẻ của đêm tối. Cái cảm giác không thực đang chiếm lấy người cô trong lúc này từ từ tan biến, nhường chỗ cho sự kiệt sức mà cô chưa hề biết trong đời. Xoay người lại, cô nhìn đồng hồ. Mười giờ rưỡi rồi. Chưa đầy hai mươi bốn giờ trước đây, cô đã không thèm nghe điện thoại khi Isabelle gọi đến. Kể từ giờ, Isabelle sẽ không bao giờ gọi điện cho cô nữa...

Lacey đứng trân người. Cánh cửa! Cô có khoá nó kỹ không? Cô chạy lại kiểm tra. Khoá rồi, nhưng để cho chắc ăn, cô gài thêm cái then và chặn cái ghế dưới tay vịn. Cô bắt đầu run trở lại. “Tôi đang sợ đây!” Cô thầm nghĩ và hình dung đến máu của Isabelle Waring từng dính đầy hai tay cô.

Phòng tắm của cô khá rộng đối với một căn hộ trong thành phố New York này. Hai năm trước đây, ngoài các sửa chữa lặt vặt, cô còn cho đặt thêm một bồn tắm jacuzzi thật tiện nghi. Vì thế, nhất là tối nay, cô không hề hối tiếc khoản chi tiêu này, trong khi hơi nóng bắt đầu làm mờ tầm kính.

Cô cởi quần áo ra, bỏ chúng xuống sàn, để ngâm mình trong bồn nước nóng sau một tiếng thờ dài sáng khoái, chà thật kỹ hai bàn tay dưới vòi nước. Rồi sau đó cô mới nhấn cái nút để tạo ra vòng nước xoáy.

Một thời gian lâu kế tiếp khi cô đã mặc xong cái áo choàng tắm, Lacey mới nghĩ đến các trang giấy dính máu đang nằm trong cặp của cô.

Không phải bây giờ, không phải lúc này.

Chưa rút bỏ được nỗi sợ hãi đã chiếm lấy cô từ lúc đầu đêm tối, cô nhớ là mình có một chai xốt trong tủ rượu. Cô lấy nó ra, rót vào một cái tách, cho thêm nước rồi để vào lò vi ba. Ba cô nói là không gì bằng một ly rượu nóng để làm cho người tỉnh trở lại. Tuy nhiên cô có một phương cách tuyệt vời hơn nếu cho thêm đinh hương, đường và quế.

Dù không có các gia vị kia, rượu cũng làm trong nhiệm vụ của nó. Thật mau chóng, Lacey cảm thấy khoẻ người trở lại và ngủ như chết sau khi vừa tắt ngọn đèn.

Nhưng cô lại bật thức dậy ngay khi nghe tiếng hét. Cô mở cửa ra vào căn hộ của Isabelle Waring, cúi người xuống nhìn cái xác của người chết trong khi Curtis Caldwell chĩa súng vào đầu cô.

Cô phải định thần một lúc để nhận ra tiếng vang chói tai kia là chuông của điện thoại đang reo. Vẫn chưa hết run, cô nhắc máy lên nghe. Và Jay, người anh rể cô lên tiếng:

- CHÚNG TÔI vừa ăn tối ngoài phố về và nghe các tin về cái chết của Isabelle Waring, - anh ta nói.- Họ nói là có một nhân chứng, một phụ nữ trẻ có thể nhận dạng được kẻ sát nhân. Lacey ơi, tôi hy vọng rằng không phải là cô chứ.

Nỗi lo âu trong giọng nói của Jay làm cho cô an lòng.

- Đúng, là tôi đây,- cô trả lời.

Sau đó một sự im lặng dài lê thê. Anh ấy mới nói thật nhỏ nhẹ.

- Làm nhân chứng không hay chút nào đâu.

- Nhưng anh phải nghĩ là chuyện đó xảy ra ngoài ý muốn của tôi mà.

- Kit muốn nói chuyện với cô đây. Hiện giờ tôi không muốn nói chuyện với ai hết,- Lacey cho biết vì cô chắc là người chị rất dễ thương và đang lo âu của mình sẽ hỏi đủ thứ chuyện, buộc cô phải kể hết mọi thứ một lần nữa toàn bộ sự việc từ chuyện cho người coi nhà, tiếng hét và việc nhìn thấy kẻ đã giết chết Isabelle.

- Jay à, hiện giờ tôi không thể nói chuyện được, Kít sẽ hiểu cho tôi mà.

Cô gác máy, nằm dài trong bóng tối, từ từ bình tĩnh trở lại, cố tìm lại giấc ngủ nhưng vẫn đờng tai, sợ phải nghe thấy tiếng hét khác tiếp theo sau là tiếng bước chân chạy trong hành lang.

Caldwell.

Điều cuối cùng mà cô còn nhớ trước khi chìm trong giấc ngủ là lời nhận xét của Jay trong điện thoại. Anh ấy nói làm nhân chứng không bao giờ là một điều hay cả. Tại sao anh ấy lại nói câu nhận xét đó ra cho cô nghe?

Sau khi để Lacey tại hành lang của toà nhà, Rick Parker đi tắc xi về thẳng nhà anh tại góc khu Tây công viên trung tâm và đường 67. Anh biết trước và rất lo sợ những gì đang chờ đón mình. Vào giờ này, thông tin về cái chết của Isabelle Waring đã được loan báo trên các bảng tin tức. Phóng viên đang châu chực trước toà nhà khi anh cùng Lacey bước ra và chỉ một chút nữa thôi là họ có thể quay được cảnh anh cùng cô ta đang leo lên xe cảnh sát. Trong trường hợp đó, bố anh sẽ biết được chuyện gì vì lúc nào ông cũng xem chương trình tin tức lúc mười giờ đêm. Rick nhìn đồng hồ: đã mười một giờ thiếu mười lăm.

Như thường lệ, ngọn đèn báo của máy trả lời nhấp nháy trong căn phòng tối thui. Anh nhấn nút và bức tin nhắn của bố anh được phát ra: “Dù con về bất kỳ vào giờ nào đi nữa, con phải điện cho ba ngay”.

Đôi bàn tay của Rick đẫm mồ hôi đến mức anh phải lau vào trong khăn tay trước khi cầm điện thoại lên. Ba anh trả lời ngay với tiếng chuông đầu tiên.

- Trước hết, ba hãy hiểu là chuyện này xảy ra ngoài ý muốn của con,- anh nói bằng một giọng bị ngắt quãng và

the thé khác thường. - Con phải đến đó. Lacey đã khai là chính con cho cô ta số điện thoại của Caldwell nên họ mới gọi con đến.

Rick nghe một hồi lâu giọng nói giận dữ của người bố mình và thừa lúc có khoảng trống anh ngắt lời ngay:

- Ba à, con nói là ba không nên lo lắng làm gì. Mọi việc đều tốt. Không một ai biết là con có quan hệ với Heather Landi.